

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/239/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118367962
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6118367962.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Marty Brniakovej, v sporovej právnej veci žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, zastúpeného právnym zástupcom JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom D. X, XXX XX A., proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpenému právnym zástupcom JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom B. E. X/W., XXX XX I. - A. S. v konaní o zaplatenie 468,80 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 7Cb/1/2019-102 zo dňa 5. septembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 7Cb/1/2019-102 zo dňa 5. septembra 2019 **p o t v r d**
z u j e .

Žalobca **m á n á r o k** voči žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 468,68 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 468,68 Eur od 10.05.2018 do zaplatenia, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 31.10.2018 sa žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal od žalovaného zaplatenia sumy vo výške 468,68 Eur spolu s príslušenstvom, a to úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 468,68 Eur od 10.05.2018 do zaplatenia. Žalobca si zároveň uplatnil nárok na náhradu trov konania.

3. Súd na prejednanie veci samej nenariadil pojednávanie s poukazom na § 297 písm. b) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), nakoľko v predmetnom prípade išlo o otázku jednoduchého právneho posúdenia vecí, skutkové tvrdenia strán neboli sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšovala 1.000 Eur. V nadväznosti na to súd v súlade s § 219 ods. 3 CSP v zákonnej lehote oznámil na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu verejné vyhlásenie rozsudku na termín 05.09.2019.

4. Súd vykonal vo veci dokazovanie oboznámením listinných dôkazov: upomienkou č. 20180044 adresovanou žalovanému žalobcom zo dňa 20.07.2018, podacím lístkom zo dňa 30.07.2018, Zmluvou o nájme č. 140 zo dňa 28.02.2018 uzatvorenou medzi žalobcom ako prenajímateľom a X. F. ako nájomcom, faktúrou č. 180189 vystavenou žalobcom na sumu 1.036,80 Eur, splatnou dňa 06.04.2018, čestným prehlásením X. F., zmluvou o postúpení pohľadávky uzavretou dňa 23.03.2018 medzi žalobcom

a X. F. ako postupcom, oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 23.03.2018, oznámením o poistnom plnení zo dňa 24.04.2018, uplatnením nároku na náhradu škody zo dňa 23.03.2018, správou o nehode zo dňa 09.02.2018, zákazkovým listom č. KZ 20180041, všeobecnými obchodnými podmienkami žalobcu a celým spisovým materiálom.

5. S poukazom na § 19 písm. b) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 151 ods. 1 a ods. 2 CSP, § 186 ods. 2 veta prvá CSP, § 4 ods. 1 a ods. 2 písm. a) až d) zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej už len „zákon o PZP“), § 11 ods. 6, 7, 8 zákona o PZP, § 15 ods. 1 zákona o PZP, § 379 prvá veta zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), § 369 ods. 1 a ods. 2 ObZ, § 369c ods. 1 ObZ okresný súd žalobe vyhovel. K námietke miestnej príslušnosti Okresného súdu Dolný Kubín vznesenej žalovaným okresný súd uviedol, že príslušnosť okresného súdu bola založená podľa § 19 písm. b) CSP, a to na základe škodovej udalosti, ku ktorej došlo v územnom obvode Okresného súdu Dolný Kubín (križovatka ciest pri obci Kraľovany). Vzhľadom na to, že námietka miestnej príslušnosti je nedôvodná, tak okresný súd na ňu v čase uplatnenia neprihliadol, spor prejednal a rozhodol.

6. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že dňa 09.02.2018 došlo ku škodovej udalosti na Križovatke ciest 1/18 a 1/70 pri obci Kraľovany, pri ktorej bolo poškodené motorové vozidlo OPEL ASTRA, EČV MT 916 EF. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla MITSUBISHI ASX EČV: RK 594 BV, ktorého vlastník v čase nehody bol zmluvne poistený u žalovaného. Z predložených dôkazov ďalej vyplývalo, že poškodený uzatvoril so žalobcom dňa 28.02.2018 Zmluvu o nájme č. 140, ktorej predmetom bol prenájom motorového vozidla Dacia Logan MCV, EČV: BL 949 MT, a to od 28.02.2018 počas nevyhnutnej doby opravy poškodeného vozidla. Zo zmluvy o nájme je zrejmé, že medzi účastníkmi zmluvy bolo dohodnuté denné nájomné vo výške 43,20 Eur vrátane DPH. Poškodený mal motorové vozidlo v prenájme po dobu 24 dní, za čo mu žalobca vyúčtoval sumu 1.036,80 Eur. Žalovaný oznámil poistné plnenie dňa 24.04.2018 a poskytol poistné plnenie vo výške 568,12 Eur za 14 dní nájmu náhradného vozidla, pričom z uplatnenej sumy odpočítala prevádzkové náklady počas doby prenájmu MV vo výške 36,68 Eur. Tieto skutočnosti v konaní neboli medzi stranami sporné.

7. Okresný súd uviedol, že sporná otázka v danom konaní bola, či je zmluva o postúpení pohľadávky platná a či je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaný. „Zmluvou o postúpení pohľadávky poškodený X. F., S. XXXX/XX, A. ako postupca postúpil žalobcovi ako postupníkovi pohľadávku voči žalovanému vo výške 1.023,80 Eur, z titulu jeho nároku voči poisťovni (žalovanému) podľa § 4 zákona č. 381/2001 Zb. Ide o nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 09.02.2018, na vozidle Opel Astra Sports Tourer, EČV: MT 916 EF. Postupca sa zaviazal uhradiť za postúpenie pohľadávky odplatu podľa čl. 4 a 5. Podľa čl. 4. zmluvy o postúpení pohľadávok, postúpenie pohľadávky uvedenej v bode 1 bolo odplatné a odplata za postúpenie pohľadávky bola dohodnutá vo výške 1.036,80 Eur, ktorá zodpovedá faktúre č. 180189 vystavenej SetCar ako prenajímateľom postupcovi ako nájomcovi náhradného motorového vozidla zn. Dacia Logan MCV, EČV: BL 949 MT. Podľa čl. 5 zmluvy o postúpení pohľadávok, vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo) sa podpisom tejto zmluvy započítali a SetCar si následne pohľadávku podľa čl. 1 vymáhal vo vlastnom mene a na vlastný účet. Dlhé nájomné ako záväzok poškodeného - nájomcu voči prenajímateľovi zanikol vzájomným započítaním s pohľadávkou poškodeného voči žalobcovi z titulu odplaty za postúpenie pohľadávok. Pohľadávka poškodeného voči prenajímateľovi je preukázaná zmluvou o postúpení pohľadávok v zmysle dojednania čl. 4. zmluvy o postúpení pohľadávok. Zaplatenie nájomného, t. j. zánik záväzku poškodeného voči prenajímateľovi zo zmluvy o nájme č. 140 je preukázaný v zmysle dojednania čl. 5. zmluvy o postúpení pohľadávok. V zmysle ust. § 581 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „OZ“), dohodou účastníkov možno započítaním vyrovať aj pohľadávky uvedené v ods. 1 a ods. 2, t.j. poškodenému vznikla majetková ujma vzájomným započítaním - dohodou podľa zmluvy o postúpení pohľadávok v čl. 5 v spojení s čl. 4. V prípade započítania na základe dohody zákon dovoľuje, aby účastníci záväzkového vzťahu dohodli započítanie aj nad rámec podmienok, ktoré inak ustanovuje pre započítanie jednostranným právnym úkonom. Predmetnou dohodou teda zanikol záväzok poškodeného, bol splnený záväzok poškodeného z titulu dlžného nájomného, vyúčtovaného vo faktúre prenajímateľa č. 180189 a teda okamihom zániku tohto záväzku poškodenému vznikla reálne škoda aj v rozsahu, ako vyplýva z výroku rozsudku, t.j. skutočná škoda. Poškodený ako postupca mal peňažnú pohľadávku voči žalovanému z titulu jeho nároku na poistné plnenie, konkrétne nárok

na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 09.02.2018, ktorú pohľadávku voči žalovanému poškodený zmluvou o postúpení pohľadávky postúpil žalobcovi ako postupníkovi za odplatu. Z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a poškodeným bolo preukázané, že predmetom postúpenia bol nárok poškodeného voči žalovanému, súčasťou ktorého nároku na poistné plnenie bola náhrada nákladov za prenájom vozidla a tento poistný nárok poškodeného bol postúpený na žalobcu. Poškodený bol teda veriteľom, pretože mal pohľadávku voči žalovanému z titulu poistnej udalosti, a to v náhrade nákladov za najom vozidla, ktorú postúpil žalobcovi v súlade s § 524 a nasl. OZ.“

8. V prejednávanej veci mal okresný súd podanú žalobu za dôvodnú, keď ustálil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, na ktorého zmluvou (zo dňa 23.03.2018) prešla pohľadávka predstavujúca nárok na náhradu škody vzniknutej poškodením motorového vozidla, ktorý vznikol v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou - dopravnou nehodou zo dňa 09.02.2018. Aj podľa ustálenej praxe súdov SR je takúto škodu potrebné považovať za skutočnú škodu. Okresný súd preto priznal uplatnený nárok v celom rozsahu, poukazujúc na to, že žalovaný v predmetnom konaní nenamietal výšku náhrady škody. Okresným súdom priznaná náhrada za prenájom náhradného motorového vozidla, reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti používať svoje vlastné motorové vozidlo a musel vynaložiť náklady, ktoré by inak v súvislosti s používaním vlastného motorového vozidla vynaložiť nemusel. Okresný súd sa nestotožnil s krátením poistného plnenia v rozsahu 36,68 Eur, ako to vyplývalo z Oznámenia o poistnom plnení, lebo náklady, ktoré by vznikli používaním vlastného vozidla, musel žalovaný rovnako vynaložiť aj pri náhradnom vozidle (napr. pohonné hmoty).

9. Nutnosť a účelnosť vynaloženia finančných prostriedkov za prenájom vyplýva zo skutočnosti, že tieto by nevznikli, keby poškodený mohol používať svoje vlastné vozidlo. V dôsledku škodovej udalosti bol vylúčený z možnosti používať svoje vlastné motorové vozidlo a tento stav rovnocenne riešil najmom náhradného vozidla počas obdobia, keď vozidlo bolo v oprave. Poškodený používal vozidlo na cestu do práce, s deťmi do školy, na súkromné účely ako nákupy a krúžky, čo preukazuje listina „čestné prehlásenie“. Žalobca teda preukázal, že v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou si poškodený zapožičal počas doby opravy náhradné motorové vozidlo a dostatočne vysvetlil aj účelnosť požičania náhradného motorového vozidla za obdobie, za ktoré bol súdom priznaný nárok na náhradu škody. Za obdobie, pokiaľ bolo auto v oprave, je nárok na náhradu škody v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, spĺňa všetky kritériá nároku na náhradu škody v zmysle § 420 OZ, t.j. okrem vzniku škody a protiprávneho úkonu aj kritérium príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou.

10. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že priznal žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania v sadzbe v zmysle § 369 ods. 1 a ods. 2 ObZ a § 11 ods. 8 zákona o PZP, ktoré ustanovenie, pokiaľ ide o nárok na úroky z omeškania, odkazuje na osobitný predpis pod poznámkou 15a, a to § 517 ods. 2 OZ. „Súd s ohľadom na uvedené potom priznal úrok z omeškania v sadzbe 5 % ročne podľa uvedených zákonných ustanovení. Úrok z omeškania súd priznal z dôvodu, že mal preukázané omeškanie žalovaného. Žalovaný nesplnil povinnosť v zmysle § 11 ods. 6 v spojení s ust. § 11 ods. 7 zákona o PZP.“ Podľa vykonaného dokazovania žalovaný oznámil žalobcovi ukončenie šetrenia poistnej udalosti listom zo dňa 24.04.2018, kde vysvetlil dôvody, pre ktoré odmietol poskytnúť poistné plnenie v celom rozsahu. Nárok na úrok z omeškania okresný súd priznal v sadzbe 5 % ročne v súlade s § 11 ods. 8 zákona o PZP v spojení s § 517 ods. 2 OZ a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP.

11. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, že sporná otázka v danom konaní bola, či je zmluva o postúpení pohľadávky platná a či je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaný. „Zmluvou o postúpení pohľadávky poškodený X. F., S. XXXX/XX, A. ako postupca postúpil žalobcovi ako postupníkovi pohľadávku voči žalovanému vo výške 1.023,80 Eur, z titulu jeho nároku voči poisťovni (žalovanému) podľa § 4 zákona č. 381/2001 Zb. Ide o nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 09.02.2018, na vozidle Opel Astra Sports Tourer, EČV: MT 916 EF. Postupca sa zaviazal uhradiť za postúpenie pohľadávky

odplatu podľa čl. 4 a 5. Podľa čl. 4. zmluvy o postúpení pohľadávok, postúpenie pohľadávky uvedenej v bode 1 bolo odplátne a odplata za postúpenie pohľadávky bola dohodnutá vo výške 1.036,80 Eur, ktorá zodpovedá faktúre č. 180189 vystavenej SetCar ako prenajímateľom postupcovi ako nájomcovi náhradného motorového vozidla zn. Dacia Logan MCV, EČV: BL 949 MT. Podľa čl. 5 zmluvy o postúpení pohľadávok, vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo) sa podpisom tejto zmluvy započítali a SetCar si následne pohľadávku podľa čl. 1 vymáhal vo vlastnom mene a na vlastný účet. Dlžné nájomné ako záväzok poškodeného - nájomcu voči prenajímateľovi zanikol vzájomným započítaním s pohľadávkou poškodeného voči žalobcovi z titulu odplaty za postúpenie pohľadávok. Pohľadávka poškodeného voči prenajímateľovi je preukázaná zmluvou o postúpení pohľadávok v zmysle dojednania čl. 4. zmluvy o postúpení pohľadávok. Zaplatenie nájomného, t. j. zánik záväzku poškodeného voči prenajímateľovi zo zmluvy o nájme č. 140 je preukázaný v zmysle dojednania čl. 5. zmluvy o postúpení pohľadávok. V zmysle ust. § 581 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „OZ“), dohodou účastníkov možno započítaním vyrovnáť aj pohľadávky uvedené v ods. 1 a ods. 2, t. j. poškodenému vznikla majetková ujma vzájomným započítaním - dohodou podľa zmluvy o postúpení pohľadávok v čl. 5 v spojení s čl. 4. V prípade započítania na základe dohody zákon dovoľuje, aby účastníci záväzkového vzťahu dohodli započítanie aj nad rámec podmienok, ktoré inak ustanovuje pre započítanie jednostranným právnym úkonom. Predmetnou dohodou teda zanikol záväzok poškodeného, bol splnený záväzok poškodeného z titulu dlžného nájomného, vyúčtovaného vo faktúre prenajímateľa č. 180189 a teda okamihom zániku tohto záväzku poškodenému vznikla reálne škoda aj v rozsahu, ako vyplýva z výroku rozsudku, t. j. skutočná škoda. Poškodený ako postupca mal peňažnú pohľadávku voči žalovanému z titulu jeho nároku na poistné plnenie, konkrétne nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 09.02.2018, ktorú pohľadávku voči žalovanému poškodený zmluvou o postúpení pohľadávky postúpil žalobcovi ako postupníkovi za odplatu. Z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a poškodeným bolo preukázané, že predmetom postúpenia bol nárok poškodeného voči žalovanému, súčasťou ktorého nároku na poistné plnenie bola náhrada nákladov za prenájom vozidla a tento poistný nárok poškodeného bol postúpený na žalobcu. Poškodený bol teda veriteľom, pretože mal pohľadávku voči žalovanému z titulu poistnej udalosti a to v náhrade nákladov za nájom vozidla, ktorú postúpil žalobcovi v súlade s § 524 a nasl. OZ.“

12. V odvolaní žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, že priznal nárok na úrok z omeškania v sadzbe v zmysle § 369 ods. 1 a ods. 2 ObZ a § 11 ods. 8 zákona o PZP, ktoré ustanovenie, pokiaľ ide o nárok na úroky z omeškania, odkazuje na osobitný predpis pod poznámkou 15a, a to § 517 ods. 2 OZ. Okresný súd s ohľadom na uvedené potom priznal úrok z omeškania v sadzbe 5 % ročne podľa uvedených zákonných ustanovení. Úrok z omeškania okresný súd priznal z dôvodu, že mal preukázané omeškanie žalovaného. Žalovaný nesplnil povinnosť v zmysle § 11 ods. 6 v spojení s § 11 ods. 7 zákona o PZP. Žalovaný považoval napadnutý rozsudok za nesprávny, nezákonný a navyše aj arbitrárny. Podľa názoru žalovaného je napadnutý rozsudok výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie a trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou.

13. O arbitrárnosti pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Prvoinštančný súd vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol podľa nášho názoru na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Pritom porušenie právnych noriem v dôsledku svojvôle (napr. nerešpektovaním kogentnej normy) alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v zjavnom rozpore s princípom spravodlivosti, potom zakladá porušenie základných práv a slobôd. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Je predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Napokon je predpokladom kontroly výkonu spravodlivosti zo strany verejnosti. Z praktického pohľadu to znamená, že súdy sú povinné odôvodniť svoje rozhodnutia, hoci túto povinnosť nemožno chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď. Ak však ide o argument, ktorý je pre vec rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (viď napríklad judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Van de Hurk v. Holandsko, Ruiz Torija v. Španielsko, Hiro Balani v. Španielsko, mutatis mutandis rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 56/01 a mnohé ďalšie). Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v Náleze sp. zn. III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd Slovenskej republiky už

vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03). Pritom podľa § 220 ods. 2 tretia veta CSP súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

14. V odvolaní žalovaný namietal, že súd prvej inštancie sa v prvom rade nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s namietanou aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu vo vedenom spore. Žalobca vo vedenom konaní poukázal na skutočnosť, že dňa 09.02.2018 došlo pri Kraľovanoch ku škodovej udalosti spôsobenej poškodenému X. F. (ďalej len „Poškodený“), na motorovom vozidle Opel Astra Sports Tourer, ev. č. MT 916 EF. Škodová udalosť mala byť spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného (ďalej len „škodová udalosť“). V dôsledku uvedeného mal byť poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného motorového vozidla u žalobcu v zmysle Zmluvy o nájme č. 140 zo dňa 28.02.2018 (ďalej len „Zmluva o nájme“). Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 180189 zo dňa 22.03.2018 na celkovú sumu 1.036,80 Eura (ďalej len „faktúra“). Oznámením o poistnom plnení zo dňa 24.04.2018 žalovaný oznámil poškodenému šetrenia udalosti tak, že priznal náklady vo výške 568,12 Eura. Poškodený uzatvoril so žalobcom dňa 23.03.2018 Zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá vznikla z titulu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla (ďalej len „Zmluva o postúpení“). Žalovaný mal za to, že žalobca nebol vo vedenom súdnom konaní aktívne vecne legitimovaný. Z okresným súdom uvádzaného zisteného skutkového stavu (ktorý vychádza a súčasne ho potvrdzujú aj dôkazy predložené žalobcom) vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Z uvedeného potom vyplývalo, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené preukazuje faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený a nie žalovaný. Z § 524 Občianskeho zákonníka vyplývalo, že nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy o postúpení nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu (nakoľko uvedenú pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a teda mu ako pohľadávka nevznikla), ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Inými slovami, uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s § 524 Občianskeho zákonníka.

15. V odvolaní žalovaný uviedol, že k úhrade faktúry pritom v uvedených súvislostiach podľa žalovaného logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v zmluve o postúpení. Vychádzajúc zo zmluvy o postúpení totiž jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky (v zmysle vyššie uvedeného podľa nášho názoru neexistujúcej) a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt na strane žalobcu v predmetnom súdnom konaní. Odvolateľ citoval z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 20/2007 zo dňa 29. januára 2008. „S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu viažucu sa k uzatvoreniu Zmluvy o postúpení medzi Poškodeným ako postupcom a Žalobcom ako postupníkom, týkajúcej sa nemožnosti uzatvorenia takéhoto zmluvného vzťahu, a to z dôvodu, že predmetom Zmluvy o postúpení malo byť postúpenie pohľadávky zo strany Poškodeného, ktorú Žalobca ako veriteľ eviduje voči Poškodenému ako dlžníkovi (t.j. neexistujúci predmet postúpenia), je takýto právny úkon podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka zjavne absolútne neplatný.“

16. Žalovaný v odvolaní uviedol, že prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou. V tejto súvislosti poukazuje na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017, ktorý sa ako dovolací súd stotožnil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Dovolací súd zároveň v rozhodnutí uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona PZP je

viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona o PZP, účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Navrhol, aby odvolací súd vydal rozhodnutie, ktorým zruší napadnutý rozsudok okresného súdu a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie.

17. K doručenému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený. Žalobca aj naďalej zotrval na všetkých svojich doterajších tvrdeniach a stanoviskách. Tvrdenia žalovaného, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj tvrdenia o neexistencii uplatnenej pohľadávky, považoval za neopodstatnené. Okresný súd vzhľadom na skutkové okolnosti a vykonané dokazovanie mal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu preukázanú z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k platnému postúpeniu predmetnej pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Právne posúdenie a odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu v otázke namietanej aktívnej legitímácie žalobcu považoval za riadne odôvodnené, zrozumiteľné a správne. V danom ohľade poukázal „na rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 9Co/30/2019 - 147 zo dňa 25.04.2019 a na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 43Cob/54/2019 - 124 zo dňa 13.06.2019, v zmysle ktorých je odôvodnenie rozhodnutí prvostupňových súdov v obdobných veciach zrozumiteľné a dostatočne vyčerpávajúce na to, aby bolo zrejmé, aký myšlienkový postup viedol okresný súd pri rozhodovaní vo veci. Súd prvého stupňa v predmetnej veci tiež odôvodnil, na základe čoho dospel k záveru, že aktívna vecná legitímácia žalobcu je daná.“ To, že žalovaný akceptoval postúpenie pohľadávky, bolo napokon zrejmé aj z toho, že čiastočné poistné plnenie poukázal na účet žalobcu, ako postupníka. Uvedené potvrdzovalo predložené oznámenie o poistnom plnení, z ktorého nepochybne vyplývalo, že žalovaný svojim konaním sám potvrdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu už v rámci likvidácie poistnej udalosti. V čase pred podaním žaloby tak žalovaný nemal najmenšiu pochybnosť o postúpení pohľadávky. Keďže zo strany žalovaného bolo poskytnuté čiastočné poistné plnenie, nemôže byť sporné ani to, že poškodenému vznikol nárok na preplatenie účelne vynaložených nákladov za nájom náhradného vozidla. Prenájom náhradného vozidla je totiž súčasťou judikatúrou považovaný za skutočnú škodu, teda za majetkovú hodnotu, ktorú bolo potrebné vynaložiť k uvedeniu veci do predošlého stavu. Túto skutočnosť napokon obsahuje aj samotné usmernenie členov SKP č. 17/2002, z ktorého žalovaný vychádzal pri šetrení poistných udalostí.

18. Žalobca vo svojom vyjadrení k namietanej arbitrárnosti a svojvôle súdu prvej inštancie poukázal na základné princípy CSP, predovšetkým na čl. 4, čl. 5, čl. 15 a čl. 17, na ktorých stojí tento procesný právny predpis a ktoré hoci netvorí paragrafové znenie zákona, nemožno ignorovať. Napokon aj rozhodnutia, na ktoré žalovaný odkazuje vo svojom odvolaní, uvádzajú, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutia nemožno chápať tak, že sa vyžaduje, aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď. V danom smere sa totiž kladie dôraz predovšetkým na jednoduchosť a zrozumiteľnosť rozhodnutia. Podľa Nálezu Ústavného súdu č.k. III. ÚS 119/03-30 súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, čo napadnutý rozsudok okresného súdu nepochybne spĺňal. To, že sa žalovaný nestotožňuje s názorom súdu riadne odôvodneným v napadnutom rozsudku, ešte neznamená, že tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Krajský súd v Žiline v rozsudku sp.zn. 13Cob/75/2018 zo dňa 19.09.2018 v obdobnej veci konštatoval, že vždy tá sporová strana, ktorá tvrdí určité skutočnosti, je nositeľom dôkaznej povinnosti k týmto poskytnutým tvrdeniam. Tak to je nepochybne aj vo vzťahu k žalovanému, ktorý ak namietal tvrdenia a dôkazy o výške a dôvodnosti žalobcom uplatnenej škody, bolo na ňom, t.j. na žalovanom, aby poskytol súdu v rámci dokazovania nielen tvrdenia, ale tiež dôkazy, ktorými by podložil svoje závery. To sa však v tomto prípade nestalo.

19. Vo vyjadrení žalobca uviedol, že pokiaľ ide o namietanú absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry, nespôsobuje rozpor s § 524 OZ, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Uvedené zastrešuje jeden dokument, a to predložená zmluva o postúpení pohľadávky, v zmysle ktorého došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených za prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Akékoľvek tvrdenia žalovaného o neexistencii predmetnej pohľadávky,

neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a v rozpore s § 524 OZ boli preto neopodstatnené. V danom smere je nevyhnutné poznamenať, že poškodený má v zmysle zákona o PZP nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla od žalovaného a nie od žalobcu (prenajímateľa vozidla). Dlžníkom tak v tomto prípade je práve žalovaný a nie poškodený. V čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda aj k vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR neodporuje zákonu. Tvrdenie žalovaného ohľadne postúpenia pohľadávky máme za nesprávne a zavádzajúce, nakoľko ide odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie so samotným nárokom na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. Rovnako tak tvrdenie, že prejav vôle účastníkov smeroval najprv k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu vzájomných pohľadávok žalobcu a poškodeného považujeme za ničím nepodložené a zjavne účelové. V zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu uhradil predmetnú faktúru za nájom a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu.

20. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že stotožnil s odôvodnením rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10Co/104/2019 zo dňa 30.05.2019, podľa ktorého „sa žalovaný snaží zmluvu o postúpení pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom „rozfázovať“ a následne rozborom jej takto rozčlenených častí navodiť dojem obchádzania zákona. Predmetná zmluva však tvorí jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej strán/subjektov. Nespochybnou vôľou poškodeného a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie použiť/uzavrieť viacero relatívne samostatných právnych úkonov. V rámci zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatou za postúpenie pohľadávky.“ Na skutočnosť vzniku škody nie je možné nazerať tak formalisticky, že poškodený neuhradil predmetnú faktúru, dokým nedošlo k fyzickému prevodu finančných prostriedkov z majetkovej sféry poškodeného do majetkovej sféry žalobcu (prenajímateľa). Neexistuje predsa rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenému, alebo sa toto zrealizuje vzájomným zápočtom. „V zmysle rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/135/2019-186 zo dňa 25.06.2019, to, že uvedený záväzok postupca priamo nesplnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje tiež jeden zo spôsobov zániku dlhu, nemôže mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody. Pre úplnosť je tiež potrebné poukázať na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018, podľa ktorého súd prvej inštancie pochybil, pokiaľ vyslovil záver, že poškodený neuhradil žalobcovi faktúru za nájom vozidla, čím na strane poškodeného nedošlo k zmenšeniu majetku o žalovanú sumu, t.j. k vzniku skutočnej škody a v závislosti od toho nedošlo ani k platnému postúpeniu práva poškodeného na náhradu škody. Tu je potrebné vychádzať zo Zmluvy o postúpení pohľadávky, nakoľko predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Úhradu nájomného tak supluje v tomto prípade samotné postúpenie. Odvolací súd taktiež konštatoval, že je nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody.“ Pokiaľ išlo o tvrdenia žalovaného ohľadne úrokov z omeškania, tieto považoval žalobca za nesprávne a irelevantné. Rozhodovacia prax dovolacieho súdu v otázke priznania úrokov z omeškania v obdobných prípadoch nie je jednotná. „Opačné stanovisko ako uvádza žalovaný, zaujal Najvyšší súd SR napr. v rozsudku sp. zn. 5Obo 19/2009 zo dňa 25.03.2009. Z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/135/2019-186 zo dňa 25.06.2019 zasa vyplýva, že v uvedenej otázke doposiaľ nebolo prijaté zjednocujúce stanovisko. Nemožno sa preto stotožniť s názorom, že oznámením o odmietnutí poisťného plnenia si poisťovateľ splnil podmienku v zmysle § 11 ods. 6 písm. b) citovaného zákona, ktorá ho v zmysle § 11 ods. 8 citovaného zákona v celosti zbavuje povinnosti platiť úroky z omeškania, nakoľko ide o špeciálnu úpravu platenia úroku z omeškania vo vzťahu k § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Otázka splatnosti poisťného plnenia je upravená v § 11 ods. 7 citovaného zákona. Pokiaľ poisťovňa nesplní svoj záväzok riadne a včas, t.j. neposkytne poisťné plnenie v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania, čo znamená právo popri poisťnom plnení požadovať aj úroky z omeškania, ktorých základ je daný v § 517 ods. 2 OZ. Ust. § 11 ods. 8 citovaného zákona upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa odseku 6 citovaného zákona, t.j. sankcionuje neskoré prešetrenie a vybavenie poisťnej udalosti, avšak nezabavuje poisťovňu povinnosti

platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 517 ods. 2 OZ. V prípade prijatia výkladu zachyteného v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 by tak vôbec nebolo možné v prípade uplatnenia si poisťného plnenia priznať v takomto konaní úrok z omeškania. Nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poisťné plnenie prenášala na poškodeného. Podľa názoru Krajského súdu v Žiline práve poisťovňa musí znášať následky nesprávneho posúdenia svojej povinnosti. Žalovaný bol v omeškani so splnením svojho peňažného záväzku v rovine náhrady škody, v dôsledku čoho bol dôvodne uplatnený úrok z omeškania podľa 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.“

21. Zdôraznil žalobca vo svojom vyjadrení, že bolo potrebné poukázať aj na § 153 a § 154 CSP, v zmysle ktorých sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Žalovaný sa v priebehu konania do ukončenia dokazovania relevantne nevyjadril k opodstatnenosti uplatnených úrokov z omeškania a za týmto účelom neposkytol súdu prvého stupňa žiadne dôkazy. Naproti tomu až v odvolacom konaní poukázal na skoro rok staré rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018, ktoré muselo byť žalovanému známe už predtým. Podľa tohto rozhodnutia by tak pre úplné vylúčenie povinnosti poisťovateľa nahradiť vzniknutú škodu (resp. poskytnúť poisťné plnenie) postačovalo uviesť akékoľvek dôvody odmietnutia plnenia, bez ohľadu na ich kvalitu a opodstatnenosť nároku poškodeného, čo je neprijateľné. Žalobca navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správne rozhodnutie.

22. Postupom okresného súdu, a to podaním na č.l. 132, 133 spisu bolo vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného doručené žalovanému, s možnosťou sa k nemu v lehote 10 dní písomne vyjadriť, ktorú možnosť žalovaný v okresnom súde určenej lehote a ani k momentu rozhodovania krajského súdu nevyužil.

23. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach § 379, § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch potvrdený ako v týchto výrokoch vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

24. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/239/2019-138 zo dňa 16.06.2020, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnemu vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

25. Podľa § 379 v spojení s § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

26. Primárne krajský súd uvádza s ohľadom aj na iné odvolacie sporové právne veci prebiehajúce medzi rovnakými sporovými stranami, že každú z nich môže posudzovať len v rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov. Uvedené znamená, že pri tej - ktorej sporovej právnej veci mohol krajský súd posudzovať a vyjadrovať sa k záverom obsiahnutým v napadnutom rozsudku okresného súdu len v úzkej väzbe na vymedzené odvolacie dôvody. Inými slovami to, čo v konkrétnej sporovej právnej veci odvolateľ neurobil predmetom posudzovania odvolacieho konania, tak nebolo ani následne hodnotené krajským súdom. Krajský súd preto v tej-ktorej sporovej právnej veci sa mohol vyjadrovať vo väzbe k záverom okresného súdu obsiahnutým v napadnutom rozsudku okresného súdu, len k tomu, čo odvolateľ rozporoval v rámci odvolacieho konania, a to, čo sa nestalo predmetom odvolacieho konania, zostalo len v záveroch vyjadrovaných okresným súdom v napadnutom rozhodnutí. Uvedené zdôrazňuje krajský súd aj vo vzťahu k princípu právnej istoty s poukazom na Článok 2 ods. 2 CSP. Ak niektoré závery, okolnosti neurobil odvolateľ spornými vo vyvolanom odvolacom konaní, tak zákonite ani k nim nemal priestor, možnosť sa odvolací súd vyjadrovať, a tým boli ponechané závery okresného súdu vyjadrené v napadnutom rozhodnutí.

27. Za viazanosti vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami bol rozsudok okresného súdu preskúmaný len v medziach odvolacích dôvodov žalovaného, obsiahnutých v písomne podanom odvolaní, a to len tých, ktoré sa týkali posúdenia nároku žalobcu, jeho relevantných tvrdení a dôkazov produkovaných v konaní pred súdom prvej inštancie, vo väzbe na dôvody a rozsah obrany žalovaného v tomto konaní, za viazanosti odvolacieho súdu skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie podľa § 383 CSP.

28. Uvádza krajský súd, že pri posudzovaní odvolacej právnej veci žalovaného boli podstatné len tie odvolacie dôvody, ktoré nemali charakter prostriedkov procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP), keďže z obsahu spisového materiálu, a to uznesenia Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 7Cb/1/2019-76 zo dňa 5. februára 2019, doručeného žalovanému prostredníctvom zástupcu podľa doručky na č.l. 77 spisu, Poučenia o procesných právach a povinnostiach strán sporu boli zrejmé z čl. 76 spisu v spojení s čl. 75 spisu, z ktorých vyplývalo vykonanie procesnej poučovacej povinnosti okresným súdom o sudcovskej a zákonnej koncentrácii podľa § 153, § 154 CSP.

29. Žalovaný v podanom odvolaní namietal nesprávne posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, keď podľa jeho názoru nebol predložený žiaden dôkaz, že právnomu predchodcovi žalobcu škoda vznikla, a ak malo dôjsť zmluvou o postúpení pohľadávky k postúpeniu domnejšej pohľadávky na náhradu škody, ktorá nevznikla, nemohlo byť postúpenie účinné. Žalovaný namietal, že okresný súd nerešpektoval špeciálnu právnu úpravu vzniku nároku na úrok z omeškania upravenú v zákone č. 381/2001 Z.z., ak vyslovil záver, že žalovaný bol od 10.05.2018 v omeškaní s plnením svojej povinnosti a tiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017.

30. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

31. K vyššie vymedzeným odvolacím dôvodom žalovaného považuje krajský súd za potrebné zdôrazniť, že v prejednávanom prípade nebol daný žiadny z dôvodov v zmysle vyššie uvedeného § 366 CSP, a preto bol odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Možno konštatovať, že odvolacie dôvody žalovaného o (ne)vzniku nároku na úroky z omeškania predstavujú prostriedky procesnej obrany žalovaného, poukaz na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017, ktoré žalovaným neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, a preto okresný súd pri posudzovaní dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku nemohol tieto tvrdenia žalovaného posudzovať. Krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že koncepcia odvolacieho konania vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, v ktorom je obmedzené právo strany použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli stranou včas uplatnené pred súdom prvej inštancie. Žalovaný mal v konaní pred okresným súdom vytvorené možnosti tieto prostriedky procesnej obrany použiť a napriek poučeniu okresného súdu o sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania (č.l. 76 spisu), tieto námietky v konaní pred súdom prvej inštancie neuplatnil. Pre krajský súd tak nebol vytvorený priestor, aby v rámci žalovaným vyvolaného odvolacieho konania preskúmaval tieto žalovaným novo tvrdené prostriedky procesnej obrany. Krajský súd v tejto súvislosti primerane poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/174/2005.

32. Len pre úplnosť uvádza odvolací súd, že ani v odvolacom konaní na základe vymedzených odvolacích dôvodov žalovaného neboli rozporované okolnosti, zmysle ktorých dňa 09.02.2018 došlo ku škodovej udalosti na Križovatke ciest 1/18 a 1/70 pri obci Kraľovany, pri ktorej bolo poškodené motorové vozidlo OPEL ASTRA, EČV MT 916 EF. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla MITSHUBISHI ASX EČV: RK 594 BV, ktorého vlastník v čase nehody bol zmluvne poistený u žalovaného. Z predložených dôkazov ďalej vyplývalo, že poškodený uzatvoril so žalobcom dňa 28.02.2018 Zmluvu o nájme č. 140, ktorej predmetom bol prenájom motorového vozidla Dacia Logan MCV, EČV: BL 949 MT, a to od 28.02.2018 počas nevyhnutnej doby opravy poškodeného vozidla. Zo zmluvy o nájme je zrejmé, že medzi účastníkmi zmluvy bolo dohodnuté denné nájomné vo výške 43,20 Eur vrátane DPH. Poškodený mal motorové vozidlo v prenájme po dobu 24 dní, za čo mu žalobca

vyúčtoval sumu 1.036,80 Eur. Žalovaný oznámil poistné plnenie dňa 24.04.2018 a poskytol poistné plnenie vo výške 568,12 Eur za 14 dní nájmu náhradného vozidla, pričom z uplatnenej sumy odpočítala prevádzkové náklady počas doby prenájmu MV vo výške 36,68 Eur.

33. Z obsahu spisového materiálu bolo preukázané, že od momentu podaného odporu žalovaným až do rozhodnutia veci okresným súdom napadnutým rozsudkom dňa 5. septembra 2018, žalovaný neuviedol námietky v rovine úroku z omeškania a ani nenamietal, že žalovaný bol od 10.05.2018 v omeškani s plnením svojej povinnosti a tiež nepoukázal ani na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017. Podľa Článku 8 CSP, žalovaný ako strana sporu bol povinný označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Žalovaný v konaní pred okresným súdom neuviedol žiadne námietky o žalobcom uplatnenej dobe omeškania, výške úroku i napriek tomu, že žalobca tvrdenia ohľadne uplatňovaných nárokov podrobne vymedzil v ním podanej žalobe. Ak žalovaný až v podanom odvolaní označil skutkové tvrdenia cez právne posúdenie, t.j. vyjadril skutočnosti, ktoré následne právne vykvalifikoval až v podanom odvolaní, čo neuskutočnil pred súdom prvej inštancie, tak nepochybne išlo o novoty v zmysle § 366 CSP, na ktoré nebolo možné prihliadať, keďže žalovaný nepreukázal ani jeden z taxatívnych dôvodov vyjadrených pod písmenom a) až d), vyplývajúcich z § 366 CSP. Žalovaný prostriedky procesnej obrany, uplatnenej doby omeškania, výšky úroku, počiatku doby omeškania, vyjadril skutočnosťami a následnou právnou analýzou až v rámci odvolacieho konania, ktoré ak neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, tak potom nemohli predstavovať relevantný odvolací dôvod ani pre konanie a rozhodovanie krajského súdu. Ak zo strany žalovaného v ním podanom odvolaní išlo o novoty v zmysle § 366 CSP, tak následne ani krajský súd nemal daný zákonný priestor cez žalovaným vyjadrené novoty až v odvolacom konaní k posudzovaniu prijatých záverov okresného súdu. Za tohto procesnoprávneho stavu potom vo vyvolanom odvolacom konaní mohol byť rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP. Krajský súd opäť na tomto mieste vzhľadom k viacerým sporovým veciam medzi žalobcom a žalovaným uvádza, že závery rozhodnutia krajského súdu sú vždy viazané ku konkrétnosti sporovej (odvolacej) veci, a preto aj pre iné súdne spory je podstatné a rozhodné to, čo bolo, resp. to, čo nemohlo byť predmetom posudzovania odvolacím súdom, čo sa následne prejavilo aj v jeho rozhodnutí, keďže pre vyvodzovanie predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a právnej istoty nie je možné vychádzať len zo znenia potvrdzujúceho výroku rozsudku krajského súdu, ale aj z jeho odôvodnenia, aby bolo zrejmé, čo bolo, resp. nemohlo byť predmetom posudzovania pred odvolacím súdom. Zákonite v tej-ktorej sporovej odvolacej právnej veci je určujúce, čo sa stalo alebo mohlo stať pred odvolacím súdom predmetom posudzovania a zhodnocovania. Z titulu absencie zákonného priestoru pre odvolací súd posudzovať a vyhodnocovať závery okresného súdu tu bolo možné odkázať len na § 387 ods. 1 CSP.

34. K rozsahu odvolacích dôvodov žalovaného je potrebné dodať, že tieto nie je možné vnímať len v odvolacích dôvodoch právneho posúdenia, prípadne nesprávneho právneho posúdenia veci tak, ako odvolací dôvod vyjadril žalovaný v odvolaní, poukazom na § 365 ods. 1 písm. h) CSP, keďže tomuto odvolaciemu dôvodu predchádzali skutkové okolnosti a ich vyjadrenie, ku ktorým pristúpil žalovaný cez novoty v odvolacom konaní až v ním podanom odvolaní, preto za aplikácie § 366 CSP pri nepreukázaní žiadneho z dôvodov pod písmenom a) až d), nebolo možné k nim zo strany krajského súdu prihliadať. Táto odvolacia právna vec nebola len tak, ako to zúžil žalovaný v odvolaní, otázkou správneho alebo nesprávneho právneho posúdenia veci, ale bola otázkou primárne v potrebe vyjadrenia skutkových okolností, cez ktoré potom bolo možné pristúpiť k ich právnemu hodnoteniu. Ak k poskytnutiu tvrdenia týchto skutkových okolností žalovaný nepristúpi v konaní pred súdom prvej inštancie, ale až v rámci odvolacieho konania, ktoré následne aj právne zhodnocoval, tak potom išlo o procesnoprávnu situáciu novôt, uplatnených až v odvolacom konaní, ktoré tým nevytvorili relevantnosť odvolacích dôvodov žalovaného. Krajský súd zvyrazňuje, že najskôr bolo potrebné vyjadriť skutkové tvrdenia žalovaným, k čomu pred okresným súdom nedošlo a až následne po ich vyjadrení bolo možné ich podrobiť právnemu posúdeniu, preto v danej sporovej veci nešlo len o vyhodnotenie správneho alebo nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže tomuto predchádzalo povinné skutkové tvrdenie žalovaného, ku ktorému pred súdom prvej inštancie nedošlo.

35. Krajský súd po oboznámení sa s obsahom Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.3.2018, uzavretej medzi žalobcom a postupcom - poškodeným uvádza, že ňou postupca a poškodený z poistnej udalosti postupoval pohľadávku, ktorou disponoval voči žalovanému, a to pohľadávkou na poistné plnenie, ktorá pozostávala z náhrady nákladov vynaložených na prenájom náhradného

motorového vozidla, preto nemožno súhlasiť s odvolaním žalovaného, že by predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky bol neexistujúci predmet postúpenia, ak táto pohľadávka poškodenému vznikla, ku ktorej dlžníkom bol žalovaný. Krajský súd sa nestotožňuje s námietkou žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z titulu námietky k zmluve o postúpení pohľadávky ako zmluvy neplatnej. K neopodstatnenosti tohto odvolacieho dôvodu žalovaného pristupuje aj samotné správanie sa žalovaného, ktorý časť poistného plnenia zaplatil žalobcovi. Krajský súd upriamuje pozornosť na obsah Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.3.2018, uzavretej medzi žalobcom a poškodeným - postupcom. Predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky bola peňažná pohľadávka poškodeného voči žalovanému z titulu poistného plnenia, súčasťou ktorej uplatnenej pohľadávky, ktorá bola predmetom postúpenia, bol nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou. Predmetom postúpenia preto bola pohľadávka poškodeného voči žalovanému, a to pohľadávka z poistného plnenia. Išlo o nárok poškodeného voči žalovanému ako poisťovní, preto predmetom postúpenia bola pohľadávka, čo zodpovedá ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Okresný súd správne skonštatoval, že ak k úhrade nájomného poškodeným voči žalobcovi došlo formou započítania (čo poznamenáva krajský súd, je jeden zo spôsobov zániku záväzku, resp. spôsob úhrady), tým vznik a existencia škody bola preukázaná, ak sa zmluvné strany Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.3.2018 dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo navzájom započítavajú. Dlžníkom z nároku na poistné plnenie nebol poškodený tak, ako to tvrdil žalovaný v odvolaní, keďže vo vzťahu k tomuto nároku na poistné plnenie, ktorý bol predmetom zmluvy o postúpení, dlžníkom je žalovaný, ktorá pohľadávka nároku na poistné plnenie, ak sa stala predmetom zmluvy o postúpení, tak nie je možné konštatovať neexistujúci predmet postúpenia, ale to, že Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 23.3.2018 mala spôsobilý predmet postúpenia a ide o platný právny úkon.

36. Krajský súd v zhrňujúcich záveroch dodáva, že poškodený bol veriteľom, pretože mal pohľadávku voči poisťovni z titulu poistnej udalosti, a to pohľadávku na poistné plnenie v náhrade nákladov za prenájom vozidla, ktorú pohľadávku poškodený postúpil žalobcovi, a preto nemožno súhlasiť s tvrdením žalovaného, že by Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 23.3.2018 bola neplatná, resp. že by odporovala § 524 a nasl. ustanovenia Občianskeho zákonníka v tom, že by predmetom postúpenia mal byť dlh poškodeného voči žalobcovi z titulu nájmu náhradného vozidla. Zvýrazňuje krajský súd, že predmetom postúpenia bola pohľadávka poškodeného na poistné plnenie a túto postupovanú pohľadávku nemožno zamieňať so záväzkom poškodeného, ktorý vznikol zo samostatného zmluvného vzťahu v súvislosti s nájmom náhradného motorového vozidla.

37. Krajský súd sa nestotožňuje ani s námietkou žalovaného, že by rozsudok okresného súdu v napadnutej časti bol nesprávny, nezákonný, resp. arbitrárny. Vo vzťahu k tomuto irelevantnému odvolaciemu dôvodu žalovaného krajský súd považuje za potrebné poukázať na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, ktorý za protiústavné a arbitrárne považuje len tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchyľne od vecí samej alebo aj extrémne nelogické, so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti, o ktorý prípad tu v danej sporovej právnej veci nešlo (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, uznesenie Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 746/2017-14 zo dňa 01. augusta 2017). Krajský súd na základe rozsahu odvolacích dôvodov a odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu nezistil, že by závery súdu prvej inštancie boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a zo záverov okresného súdu nevyplyva ani taká aplikácia príslušných ustanovení právnych predpisov (poznamenáva krajský súd v rozsahu odvolacích dôvodov žalovaného), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sa žalovaný v rámci ním podaného odvolania a vyjadrených odvolacích dôvodov nestotožňuje so závermi okresného súdu, sama osebe na prijatie záverov zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia nepostačuje. Aj stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/987, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporovej strany konania vrátane jej dôvodov a námietok.

38. Na základe vyjadrených odvolacích dôvodov žalovaného krajský súd nezistil okolnosti na zmenu rozsudku okresného súdu v napadnutých výrokoch, ani na jeho zrušenie a vrátenie súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, preto vo vyvolanom odvolacom konaní bol rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch a k nim sa viažuceho odôvodnenia potvrdený ako v týchto výrokoch vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP.

39. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému voči žalovanému bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov odvolacieho konania rozhodne okresný súd samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.